

Mise pokulhává? Jak se role USA na Ukrajině pomalu stupňuje

 zvedavec.news/komentare/2023/01/9516-mise-pokulhava-jak-se-role-usa-na-ukrajine-pomalu-stupnuje.htm

26.1.2023 Komentáře Témata: USA, Rusko, Ukrajina 1142 slov

Branko Marcetic

Bidenův tým v tichosti překročil vlastní červené hranice angažovanosti. Otázkou nyní je, jak daleko je ochoten zajít.

Když se Spojené státy vojensky zapojí do konfliktu, je pro ně často obtížné se z něj dostat, natož se vyhnout hlubokým propletencům, které daleko přesahují hranice, jež si vytyčily na začátku intervence.

Stalo se to ve Vietnamu, když se američtí vojenští poradci, kteří pomáhali jihovietnamským vojákům v boji proti Vietkongu, nakonec stali americkými vojáky bojujícími v americké válce. Stalo se to v Afghánistánu, kde se původní invaze s cílem dopadnout Al-Káidu a svrhnout Taliban změnila v téměř dvě desetiletí trvající projekt budování státu. A mohlo by se to stát právě teď na Ukrajině.

NATO a Spojené státy se krůček po krůčku přibližují katastrofickému scénáři, kterému se podle prezidenta Joe Bidena „musíme snažit zabránit“ – přímému konfliktu mezi Spojenými státy a Ruskem. Navzdory tomu, že na začátku války zdůrazňovaly, že „naše síly nejsou a nebudou zapojeny do konfliktu“, současní i bývalí představitelé zpravodajských služeb sdělili v říjnu serveru Intercept, že „na Ukrajině je mnohem větší přítomnost personálu CIA i amerických speciálních operací“ než v době, kdy Rusko napadlo zemi, a provádí v ní „tajné americké operace“, které „jsou nyní mnohem rozsáhlejší“.

Mezi tyto tajné operace, o nichž 24. prosince informoval investigativní novinář a bývalý příslušník Zelených baretů Jack Murphy, patří i spolupráce CIA se špionážní agenturou

nejmenovaného spojence NATO při provádění sabotážních operací v Rusku, které údajně způsobily nevysvětlitelné výbuchy, jež otráasaly ruskou infrastrukturou po celou dobu války. Jedná se o druh činnosti, která se nebezpečně blíží přímé konfrontaci mezi NATO a Ruskem.

Vezměte si, že část amerického politického establishmentu považovala samotné vměšování Ruska do voleb v roce 2016 za „válečný akt“ – pobuřující, ale řádově méně závažný než pomoc při útocích na infrastrukturu na území jiné země.

Spojené státy a jejich spojenci v NATO mezitím opakovaně překračují hranice, které si samy stanovily v oblasti transferů zbraní. Na začátku války deník New York Times varoval, že otevřené dodávky dokonce i ručních a lehkých zbraní „riskují podněcování širší války a možnou odvetu“ ze strany Moskvy, zatímco američtí představitelé vyloučili dodávku modernějších zbraní jako příliš eskalační. Bidenově administrativě trvalo necelé dva měsíce, než začala posílat tyto rizikovější tranše vysoce výkonných zbraní.

Koncem května posílala pokročilé raketové systémy, které ještě před několika týdny považovala za příliš eskalační, pod přísnou podmínkou, že je Ukrajina nepoužije k úderům na ruském území, což by mohlo vyvolat eskalaci v NATO – až byla i tato hranice nakonec porušena. Letos v prosinci Pentagon přiznal, že v reakci na ničení ukrajinské infrastruktury Moskvou dal Ukrajině přece jen zelenou k útokům na cíle v Rusku.

„Strach z eskalace se od počátku změnil,“ vysvětlil jeden z představitelů obrany londýnskému deníku Times s tím, že Pentagon má menší obavy od chvíle, kdy ruský prezident Vladimir Putin v říjnu ustoupil od svých jaderných hrozeb.

Vzhledem k tomu, že válečné úsilí na Ukrajině se zastavilo a ruské síly dosáhly malých úspěchů, přesuny zbraní NATO se nyní zvýšily mnohem více. Ještě před několika měsíci se vlády obávaly, že by to

mohlo Alianci zatáhnout do přímé války s Ruskem. Vlády USA a evropských zemí nyní posílají obrněná vozidla a údajně se chystají poslat tanky. Ukrajinský ministr obrany Oleksij Reznikov to předpovídal již v říjnu loňského roku.

„Když jsem byl v listopadu před invazí ve Washingtonu a požádal jsem o Stingery, řekli mi, že to není možné,“ řekl tehdy časopisu New Yorker. „Teď je to možné. Když jsem žádal o 155milimetrová děla, odpověď zněla ne. HIMARS, ne. HARM, ne. Teď je to všechno ano. Proto jsem si jistý, že zítra budou tanky a ATACMS a F-16.“

Uvidíme, jak dlouho bude trvat, než se americký odpor k takové vojenské pomoci změní v dřívější odpor k již vyslané těžké výzbroji, nebo jak dlouho bude administrativa trvat na vyslání bezpilotních letounů dlouhého doletu, které v současné době prosazuje dvoustranná skupina senátorů a o nichž ruští představitelé výslovně varovali, že by z Washingtonu udělaly „přímou stranu konfliktu“.

S rozšířením povahy transferů zbraní se rozšířily i válečné cíle. Původním cílem aliance bylo pomoci Ukrajině bránit její nezávislost a suverenitu tím, že odrazí ruskou invazi, která by chtěla změnit režim. O dva měsíce později američtí představitelé veřejně hovořili o „vítězství“ a způsobení „strategické porážky“ Rusku, která by ho „oslabila“. Biden opakovaně slíbil, že bude Ukrajinu podporovat „tak dlouho, jak to bude potřeba“, i když Zelenskij a další představitelé dávali opakovaně najevo, že jejich cílem je nyní znovudobytí Krymu, což by mohlo vyvolat jadernou eskalaci.

V amerických komentářích k válce se opět téměř nemluví o diplomacii a převažují výzvy k drastické eskalaci zapojení NATO s cílem dosáhnout ukrajinského vítězství, často na základě toho, že jakýkoli jiný výsledek by znamenal existenční ránu pro Západ a celý liberální světový řád.

„Pokud Rusko vyhraje válku na Ukrajině, čekají nás desetiletí podobného chování,“ prohlásila nedávno v Davosu progresivní finská premiérka Sanna Marinová, která se zavázala, že bude-li to nutné, bude podporovat ukrajinské válečné úsilí po dobu 15 let. „Musíme se ujistit, že nakonec zvítězí Ukrajinci. Nemyslím si, že existuje jiná možnost.“

Od minulého týdne se zdá, že Bidenova administrativa je připravena překročit další významnou hranici, neboť New York Times informoval, že američtí představitelé silně zvažují, že dají Ukrajině zelenou k útoku na Krym, i když si uvědomují riziko jaderné odvety, kterou by takový krok znamenal. Obavy z takové eskalace „se zmenšily“, sdělili listu američtí představitelé.

Stupňováním podpory ukrajinské armádě vytvořily USA a NATO motivační strukturu pro Moskvu, aby učinila drastický a agresivní krok a ukázala tak vážnost svých vlastních červených linií. To by bylo nebezpečné i v lepších dobách, ale co v situaci, kdy ruští představitelé dávají najevo, že stále více vnímají válku jako válku proti NATO jako celku, nikoli pouze proti Ukrajině, a zároveň vyhrožují jadernou odpovědí na eskalaci dodávek zbraní ze strany aliance?

Vlády NATO stále častěji vykreslují konflikt své veřejnosti nikoli jako omezené úsilí pomoci jedné zemi odrazit invazi většího souseda, ale spíše jako existenční bitvu o přežití Západu, což se odráží ve vývoji pohledu ruského vedení na válku jako na boj o přežití proti nepřátelským západním mocnostem. Je pozoruhodné, že se tak stalo navzdory tomu, že Bidenova administrativa koncem loňského roku veřejně podpořila diplomacii.

Pokud bylo původním záměrem udržet tuto válku jako omezenou, regionální válku mezi dvěma sousedními státy, kde NATO hraje pouze okrajovou, podpůrnou roli, pak všechny tyto tendence ukazují přesně opačným směrem. Pokud oficiální představitelé nevyvinou společné úsilí o deeskalaci a nepůjdou diplomatickou cestou – a významné hlasy v médiích a politice jim k tomu nevytvoří politický prostor -, bude Bidenův slib vyhnout se třetí světové válce znamenat tolik, co slib prezidenta Johnsona z roku 1964, že „nepošle americké chlapce devět nebo deset tisíc mil od domova, aby dělali to, co by asijská chlapci měli dělat sami pro sebe“.

Mission Creep? How the US Role in Ukraine Has Slowly Escalated
vyšel 25.1.2023 na Global Research. Překlad v ceně 454 Kč Zvědavců.

Známka 1.0 (hodnotilo 16)

Oznámkujte kvalitu článku jako ve škole
(1-výborný, 5-hrozný)

1 2 3 4 5

Diskuze

[o příspěvků](#)
([o nových](#))

[odeslat jako odkaz](#)

[odeslat text článku](#)

[vytisknout](#)

[uložit jako PDF](#)